

Jesu Kristi åpenbaring – nummer seksten

Åpenbaringen av de sju tordener: En profetisk analyse av Åpenbaringen og skjult historie

Jeff Pippenger

2023-11-15

Vi har framstilt rekkefølgen av profetiske hendelser som blir identifisert ved den skjulte historien om de sju tordener, slik den er fremstilt i Åpenbaringen kapittel elleve til tretten. Vi har ennå ikke kommet til det punktet i utviklingen av disse hendelsene hvor vi vil legge historien om protestantismens horn og republikanismens horn over hverandre. Heller ikke har vi ennå lagt et grunnlag for forståelse som gjør det mulig å fastslå Islams rolle i budskapet om midnattsropet. Det finnes imidlertid en meget viktig sannhet knyttet til disse hendelsene, som angir hva et menneske må gjøre når det forstår de sannhetene som blir avforseglet. Velsignelsen i Åpenbaringen omfatter ansvaret for å «holde fast ved» de ting som er skrevet.

Historiens linje som blir åpnet, formidler Guds skapende kraft til dem som vil høre, lese og holde fast ved det som er skrevet deri. Det er derfor tid for å løsrive oss fra vår betraktning av Jesajas siste profetiske beretning og Åpenbaringen, kapitlene elleve til tretten, for å fastslå betydningen av de «tre og en halv dagene» da Elia og Moses lå døde på gaten til informasjonens supermotorvei, som løper gjennom dalen med de døde, tørre ben. Det vi nå skal identifisere, er symbolikken i «ørkenen».

I den siste artikkelen identifiserte vi fire profetiske vitner til den rekken av hendelser som stadfestes av den skjulte historien om de syv tordener. Linjen med Kristi bilde, linjen med de to vitnene, linjen med dyrets bilde og linjen med den falske kongen i nord.

Den andre halvdel av rekken til den forfalskede kongen i nord begynner med pavemaktens opphøyelse i 538. Deretter tråkket pavedømmet, den åndelige forfalskede kongen i nord, åndelig Jerusalem og åndelig Israel under fot i ett tusen to hundre og seksti år.

Og de skal falle for sverdets egg og føres bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal bli nedtrådt av hedningene inntil hedningenes tider er fullendt. Lukas 21:24.

Johannes ble bedt om å måle både helligdommen og skaren, men han ble også bedt om å la forgården være utenfor, for den var blitt gitt til hedningene i tolv hundre og seksti år.

Og det ble gitt meg et rør som lignet en stav; og engelen stod der og sa: Reis deg og mål Guds tempel og alteret og dem som tilber der. Men forgården som er utenfor templet, la den være og mål den ikke; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trå under fot i førtito måneder. Åpenbaringen 11:1, 2.

Johannes og Lukas vitner om at hedningene «trår ned» «Jerusalem» i «to og førti måneder». Johannes angir tidsrommet, og Lukas markerer avslutningen på historien. Disse to vitnene behandler spørsmålet i Daniel kapittel åtte, vers tretten.

Så hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge skal synet vare om det daglige offer og ødeleggelsens overtredelse, så både helligdommen og hæren blir gitt til å trampes under fot? Daniel 8:13.

Spørsmålet om hvor lenge helligdommen og hæren skulle bli nedtrådt, identifiserer to ødeleggende makter som skulle utføre nedtråkkingen av Jerusalem, som i Daniel framstilles som «helligdommen» og også «hæren». Den korrekte grunnleggende forståelsen av dette verset, slik den er uttrykt av J. N. Andrews, er at verset identifiserer to ødeleggende makter som trampet ned både helligdommen og hæren. Den første ødeleggende makten som identifiseres i verset, er hedenskapet, og den andre er pavedømmet. Ordet «hær» er Daniels uttrykk for det Johannes identifiserer som «de tilbedende» i templet, det vil si i Jerusalem.

«DET FINNES TO «ØDELEGGELSER» I DANIEL 8.—Dette forhold er gjort så klart av Josiah Litch at vi gjengir hans ord:

«‘Det daglige offer’ er den nåværende lesningen i den engelske teksten. Men noe slikt som offer finnes ikke i originalen. Dette er erkjent av alle parter. Det er en tilføyelse eller fortolkende konstruksjon som oversetterne har lagt inn. Den riktige lesningen er: ‘det daglige og ødeleggelsens overtredelse’, idet daglige og overtredelse er knyttet sammen ved «og»; den daglige ødeleggelse og ødeleggelsens overtredelse. De er to ødeleggende makter, som skulle ødelegge helligdommen og hæren.’—Prophetic Expositions, bind 1, side 127.»

Det er klart at helligdommen og hæren skulle bli tråkket under fot av det stadige og ødeleggelsens overtredelse. En nøyе lesning av vers 13 avgjør dette punktet. Og dette forhold fastslår et annet, nemlig: at disse to ødeleggelsene er de to store former hvorunder Satan har forsøkt å omstyrte Jehovas tilbedelse og sak. Hr. Millers bemerkninger om betydningen av disse to uttrykkene, og den fremgangsmåte han selv fulgte for å fastslå denne betydningen, fremlegges under følgende overskrift:

«DE TO ØDELEGGELSENE ER HEDENDOM OG PAVEDØMME»

«Jeg leste videre og kunne ikke finne noe annet tilfelle der det [det daglige] forekom, uten i Daniel. Deretter tok jeg [ved hjelp av en konkordans] de ordene som stod i forbindelse med det: «ta bort»; han skal ta bort «det daglige»; «fra den tid da det daglige blir tatt bort», osv. Jeg leste videre og tenkte at jeg ikke skulle finne noe lys over teksten; til slutt kom jeg til 2 Tessalonikerne 2:7, 8. «For lovløshetens hemmelighet er alt virksom; bare at den som nå holder igjen, vil holde igjen inntil han er tatt av veien, og da skal den lovløse bli åpenbart», osv. Og da jeg var kommet til den teksten, å! hvor klar og herlig sannheten fremstod! Der er det! Det er «det daglige»! Nå vel, hva mener Paulus med «den som nå holder igjen», eller hindrer? Med «syndens menneske» og «den lovløse» menes pavedømmet. Vel, hva er det som hindrer at pavedømmet blir åpenbart? Jo, det er hedenskapet; vel, da må «det daglige» bety hedenskapet.» — Second Advent Manual, side 66.» J. N. Andrews, Helligdommen og de 2300 dager, 33, 34.

Til oppfyllelse av «de sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks trampet hedenskapet ned helligdommen og hæren i tolv hundre og seksti år, og deretter utførte pavedømmet det samme verk i ytterligere

tolv hundre og seksti år. Pavedømmet hadde trampet ned Jerusalem i tolv hundre og seksti år ifølge Lukas og Johannes, inntil pavedømmet fikk sitt dødelige sår i 1798. Når en trekker tolv hundre og seksti år fra 1798, kommer en til 538. Når en trekker tolv hundre og seksti år fra 538, kommer en til 723 f.Kr., da Assyria, den bokstavelige kongen i nord på den tiden, førte Israels nordlige rike bort i fangenskap.

Johannes viser bare til de ett tusen to hundre og seksti år da pavedømmet tråkket ned helligdommen og hæren, men Lukas omtaler begge periodene på ett tusen to hundre og seksti år da hedenskapet og pavedømmet tråkket Jerusalem ned; for han sier: «inntil hedningenes tider er fullendt.» Lukas identifiserer nedtrækkingen av Jerusalem som mer enn én enkelt «tid», for han kaller den oppfyllelsen av hedningenes «tider».

Selvsagt ble millerittisk adventisme i 1856 laodikeisk, og syv år senere forkastet de sannheten om de «syv tider» i 3 Mosebok tjueseks, så det er umulig for adventismen å se disse enkle bibelske fakta. Det forhold jeg påpeker, er at den skjulte historien om de syv tordener, som identifiserer tre veimerker, og en tidsperiode mellom det første og det andre veimerket, og deretter en annen tidsperiode mellom det andre og det tredje veimerket, er fremstilt innenfor den profetiske linjen til den falske kongen i nord.

Den linjen begynte i 723 f.Kr., da det nordlige kongeriket Israel gikk i fangenskap ved Assyrias konges hånd, en bokstavelig konge i nord. Deretter, i 538, ble den åndelige kongen i nord gitt makt, og han trampet så det åndelige Jerusalem ned i ytterligere ett tusen to hundre og seksti år, inntil han fikk et dødelig sår i 1798. Fra 723 f.Kr. og fram til 538 var maktene som holdt Israel i underkuelse, alltid hedenske makter.

Kristi linje identifiserer salvelsen av den sanne kongen i nord ved Hans dåp i år 27, og ett tusen to hundre og seksti profetiske dager senere ble Han korsfestet. Hans disipler ble deretter bemyndiget til å frembære budskapet om den sanne kongen i nord, inntil Stefanus ble steinet i år 34. Den eneste gangen Kristus ikke gikk i løpet av hele de ett tusen to hundre og seksti dagene av sin tjeneste, var da Han red inn i Jerusalem ved det triumferende inntoget. Han trådte derfor Jerusalem ned i ett tusen to hundre og seksti dager, slik også Hans disipler gjorde etter korset. Begge linjer, den falske kongen i nord og Kristus, den sanne kongen i nord, trådte Jerusalem og hæren ned i ett tusen to hundre og seksti dager.

Hedenskapet var en forfalskning av tilbedelsessystemet i den jordiske helligdomstjenesten hos de bokstavelige jøder, og pavemakten er en forfalskning av den himmelske helligdomstjenesten hos de åndelige jøder. Hedenskapets ett tusen to hundre og seksti år var parallelt med Kristi ett tusen to hundre og seksti dager, og pavemaktens ett tusen to hundre og seksti år var parallelt med disiplenes ett tusen to hundre og seksti dager.

Hver av de to linjene inneholder den identiske profetiske strukturen i den skjulte historien om de sju tordener, som begynte å bli offentlig avforseglet i juli 2023. Avforseglingen ble delvis fullført ved erkjennelsen av millerittbevegelsens første skuffelse. Deres første skuffelse innledet en tidsperiode, kalt «drøyingstiden» i lignelsen om de ti jomfruene. «Drøyingstiden» tok slutt ved leirmøtet i Exeter, New Hampshire, da midnattsropsbudskapet var blitt fullt ut stadfestet. Leirmøtet

i Exeter ble det andre veimerket, som deretter innledet en tidsperiode hvor midnattsropsbudskapet ble forkynt, inntil det tredje veimerket, dommen og den siste skuffelsen, inntraff.

De tre veimerkene var den første skuffelsen, midnattsropsbudskapet og den siste skuffelsen. Disse tre veimerkene svarer til det hebraiske ordet «sannhet», som representerer den første, den trettende og den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet. At den første og den siste begge er skuffelser, representerer signaturen til Alfa og Omega.

Det finnes ingen direkte framstilling av tolv hundre og seksti dager i den millerittiske historien, men den millerittiske historien er historien om den første bevegelsen og er derfor et forbilde på den siste bevegelsen. Historien om den første skuffelsen i den siste bevegelsen begynte den 18. juli 2020, og den er framstilt i Åpenbaringen kapittel elleve. I Åpenbaringen kapittel elleve blir de to vitnene drept, noe som markerer den første skuffelsen i den siste bevegelsen, som var forebildet ved den første bevegelsen.

I Åpenbaringen elleve innledet skuffelsen en periode på tolv hundre og seksti dager da deres døde legemer lå i gaten, og markerte dermed lignelsens drøyetid. Ved deres oppstandelse blir de løftet opp som et banner i samme stund som dommen over søndagsloven. De to vitnenes historie innbefatter en symbolsk periode på tolv hundre og seksti dager.

Detaljene om den tredje engelens bevegelse i de sju tordenenes skjulte historie gir langt mer spesifisering enn de andre parallelle linjene, men den tredje engelens linje, den sanne kongen i nordens linje og den forfalskede kongen i nordens linje har alle de samme profetiske kjennetegnene: et begynnelsepunkt, etterfulgt av en tidsperiode som strekker seg til et midtpunkt, som deretter etterfølges av en tidsperiode som strekker seg til dommen ved endepunktet.

De tolv hundre og seksti dagene er et hovedelement i de syv tordenenes skjulte historie. De tolv hundre og seksti dagene er symbolisert som en «ørken» i Åpenbaringen kapittel tolv.

Og kvinnen flyktet ut i ørkenen, hvor hun har et sted som er gjort i stand av Gud, for at de der skulle fø henne i ett tusen to hundre og seksti dager. Åpenbaringen 12:6.

Menigheten flyktet ut i ørkenen for å unnsnippe den pavelige makts nedtramping i tolv hundre og seksti år. Vers fjorten gir enda et vitnesbyrd.

Og kvinnen ble gitt den store ørns to vinger, for at hun skulle fly ut i ørkenen, til sitt sted, hvor hun blir næret en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens åsyn. Åpenbaringen 12:14.

Menigheten flyktet fra dragenes og pavedømmets forfølgelse i tolv hundre og seksti år, og derfor er «ørkenen» et symbol på de tolv hundre og seksti dager. Dette tallet forekommer direkte syv ganger i Daniels bok og Johannes' åpenbaring, men det er fremstilt på flere andre måter i Skriften. I hvert tilfelle representerer det de «sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks.

Enten det var hedenskapet som trampet ned helligdommen og hæren fra 723 f.Kr. til året 538, eller pavedømmet som trampet ned det åndelige Jerusalem og tilbederne der, var det en illustrasjon av spredningen av Guds folk, som ble forårsaket ved at Guds folk brøt pakten om «landets sabbater», slik den er framstilt i 3. Mosebok kapittel tjuefem og tjuseks. I kapittel tjuseks kalles det striden

om Guds pakt.

Og jeg vil føre sverd over dere, som skal hevne min pakts sak; og når dere samler dere innenfor byene deres, vil jeg sende pest iblant dere, og dere skal bli overgitt i fiendens hånd. 3 Mosebok 26:25.

Opprøret mot Guds pakt førte over Guds folk det slaveriet og den adspredelsen som fremstilles som «min pakts strid». Uten å forstå straffen, som Daniel kaller Moses' «forbannelse» og «ed», og som også kalles «min pakts strid», blir et menneske blindet for å se den dypere betydningen av Kristi gjerning slik den er fremstilt i Daniel kapittel ni. En gjennomgående vurdering hos Ellen White av Guds folk, som befinner seg i laodikeisk blindhet, er at de ikke kan «resonnere fra årsak til virkning». Du kan bekjenne å forstå de ett tusen to hundre og seksti årene i den mørke middelalder, men dersom du ikke kjenner «årsaken» til denne nedtrampingen, er du blind.

Og han skal stadfeste pakten med de mange i én uke; og midt i uken skal han gjøre ende på slaktoffer og offergave, og på grunn av styggedommers utbredelse skal han gjøre den øde, helt til fullendelsen, og det som er fastsatt, skal bli utøst over den øde. Daniel 9:27.

Kristi stadfestelse av pakten er direkte forbundet med «striden om Hans pakt». Varigheten av «forbannelsen» var to tusen fem hundre og tjue år, og varigheten av Kristi stadfestelse av den samme pakten var to tusen fem hundre og tjue dager. I samsvar med det hebraiske ordet «sannhet», som danner strukturen for den skjulte historien om de syv tordener, hadde den profetiske uken som Kristus skulle stadfeste sin pakt i, tre veimerker som er representert ved den første, den trettende og den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet.

Ukens første veimerke var Hans dåp, det andre veimerket var korset, og det siste var Stefans død. Å nekte å se «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks, slik de himmelske engler ledet William Miller til å se «de sju tider», opphever muligheten til fullt ut å se selve profetien hvor Kristus utøste sitt blod og stadfestet selve den pakten som Hans bokstavelige gamle folk hadde forkastet. Enhver som til sist blir frelst, vil bare ha en delvis og ufullstendig forståelse av «sannheten». Men ingen blir frelst som med vilje nekter å se «sannheten». Det finnes bare én vei til Faderen, og den er gjennom Jesus, og Jesus er «sannheten».

Dette er en verdifull innsikt å grunne over, for den taler om pakten i Tredje Mosebok tjuefem og tjueseks. «Forbannelsen» med de «sju tider» ble ført over det gamle bokstavelige Israel på grunn av deres uvillighet til å følge retningslinjene om å la landet hvile og om å oppfylle jubelårets forskrifter. Det var en unnlattelssynd. Forbannelsen kom over dem fordi de unnlot et verk de var befalt å gjøre, heller enn fordi de direkte hadde overtrådt et bud, slik som du skal ikke slå i hjel eller du skal ikke stjele. De ignorerte ganske enkelt retningslinjene knyttet til å la landet hvile. Adventister som ganske enkelt ikke godtar de «sju tider» (som englene ledet William Miller til å oppdage), fordi de av en eller annen usanctifisert grunn ganske enkelt aldri har tatt seg tid til virkelig å undersøke sannheten, fullbyrder den samme typen unnlattelsesopprør ved å tilsidesette den selvsamme paktsinformasjonen som det gamle bokstavelige Israel tilsidesatte. Begynnelsen illustrerer avslutningen.

De tolv hundre og seksti dagene i Åpenbaringen tolv, som blir identifisert som en «ørken», er et symbol på de «sju tider». Både de tolv hundre og seksti dagene av Kristi tjeneste og de tolv hundre og seksti dagene av disiplenes tjeneste representerer hele uken da pakten ble stadfestet. Både de tolv hundre og seksti årene da hedenskapet trampet ned Guds folk, og de tolv hundre og seksti årene da pavedømmet trampet ned Guds folk, representerer hele de «sju tider» i Mose forbannelse.

I Åpenbaringen elleve blir de døde ben, etter tolv hundre og seksti dager, ført tilbake til liv for å tre inn i pakten som de hundre og førtifire tusen. Men for at de skal kunne virkeliggjøre dette paktsforholdet, er de pålagt å oppfylle paktens vilkår, slik Daniel gjorde i kapittel ni. Vilkårene i pakten om de «sju tider» inneholder bestemte anvisninger for dem som befinner seg i fiendens land. Når de som våkner opp til erkjennelsen av at de er blitt spredt, ønsker å vende tilbake til Herren, gir Tredje Mosebok tjueseks anvisninger for hvordan de skal vende tilbake.

Og de som blir tilbake av dere, skal tæres bort i sin misgjerning i sine fienders land; også i sine fedres misgjerninger skal de tæres bort sammen med dem. Men dersom de bekjenner sin misgjerning og sine fedres misgjerning, det troløshetsbrudd som de begikk mot meg, og også at de vandret i strid med meg, og at også jeg vandret i strid med dem og førte dem inn i deres fienders land — dersom da deres uomskårne hjerter blir ydmyket, og de da tar imot straffen for sin misgjerning: da vil jeg komme i hu min pakt med Jakob, og også min pakt med Isak, og også min pakt med Abraham vil jeg komme i hu; og landet vil jeg komme i hu. 3 Mosebok 26:39–42.

Uttrykket «visne bort» i Skriftene betyr å bli oppløst, fordervet og fortært bort. Å visne bort er å forfalle til døde, tørre ben. Og anvisningen identifiserer døden, for den fremstiller dem som våkner opp til sin tilstand som værende «i deres fienders land».

Den siste fienden som skal tilintetgjøres, er døden. 1 Korinterne 15:26.

Den 18. juli 2020 fant den første skuffelsen i den tredje engels bevegelse sted. Den er blitt forbilledliggjort av alle de andre første skuffelsene i de hellige profetiske reformlinjene. Esekiel kapittel trettisju identifiserer Guds folk i de siste dager som oppløst, fordervet og fortært inntil de ganske enkelt var en dal av døde, tørre ben. De er i fiendens land, som er dødens land. I Åpenbaringen elleve ble de to vitnene drept og etterlatt på gaten. Alle profetene er samstemte. Moses taler derfor til dem som er døde på gaten som løper gjennom Esekiels dal. I sin skuffede tilstand blir de gitt undervisning gjennom Jeremia.

Derfor, så sier Herren: Dersom du vender om, da vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå framfor mitt åsyn; og dersom du skiller ut det dyrebare fra det ringe, skal du være som min munn. La dem vende tilbake til deg, men du skal ikke vende tilbake til dem. Jeremia 15:19.

Jeremia blir gjort kjent med at dersom han ønsker å tale for Gud, må han vende tilbake, og ved å gjøre det må han skille det dyrebare fra det usle. Sammenhengen i avsnittet viser at det usle er dem han ikke skal vende tilbake til. Når han i avsnittet fremstilles som værende i sin skuffede tilstand, gir han til kjenne at han var alene.

Jeg satt ikke i spotternes forsamling og frydet meg ikke; jeg satt alene på grunn av din hånd, for du har fylt meg med harme. Jeremia 15:17.

Jeremia satt ikke i «spotternes forsamling», for han satt alene. Han skulle ikke vende tilbake til de usle, som er spotternes forsamling. I 1863 begynte adventismen sin tilbakevending til «spotternes forsamling» da den vendte tilbake til Babylons døtres bibelske metodologi for å forkaste Moses' «sju tider». Men Jeremia taler mer spesifikt om de siste dager enn om den millerittiske historien. Når de som er i dalen med de døde ben, våkner opp til erkjennelsen av at de befinner seg i fiendens land, skal de aldri vende tilbake til dem som gledet seg over deres død på gaten. Den gruppen kan vende tilbake til Jeremia, men han kan ikke vende tilbake til dem.

Men dersom de skal vende tilbake, må de også oppfylle de anvisningene som ble gitt av Moses, og som er direkte knyttet til de «sju tider». De som er døde i gaten i Åpenbaringen elleve, er døde i tre og en halv dag, hvilket profetisk er «ørkenen».

Dette er grunnen til at den første oppvåkningen av de døde fullbyrdes ved et budskap som får benene til å føyes sammen, men de er ennå ikke levende. Det kreves budskapet om de fire vindene, som er beseglingsbudskapet, for å gjøre dem til en stor hær. Det første budskapet som fører dem sammen, kommer fra en «røst».

Trøst, trøst mitt folk, sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem, og rop til henne at hennes strid er fullendt, at hennes misgjerning er tilgitt; for hun har fått dobbelt fra Herrens hånd for alle sine synder. En røst av en som roper i ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør en allfarvei i ødemarken jevn for vår Gud. Hver dal skal heves, og hvert fjell og hver haug skal senkes; det krokete skal gjøres rett, og ulendt land til slette. Jesaja 40:1–4.

Røsten kommer fra ørkenen, som er et symbol på adspredelsen i de «sju tider». Den røsten er i ørkenen, for Esekiel ble også ført til dalen med de døde ben. Han vitnet fra selve dalen, ikke på avstand.

Herrens hånd kom over meg, og han førte meg ut ved Herrens Ånd og satte meg ned midt i dalen, som var full av ben. Esekiel 37:1.

Dalen er ødemarken på tre og en halv dag. Røstens løfte er at Jerusalems misgjerning er tilgitt, og at hennes strid er fullført. Løftet fremstiller beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som fullbyrdes i de siste dager. Men tilgivelsen av hennes misgjerning er forbundet med at hun får «dobbelt» for alle sine synder. Den bot som ble tilbudt av Moses, krever en bekjennelse ikke bare av deres egne misgjerninger, men også av deres fedres misgjerninger. Dersom de vil oppfylle dette budet, skal deres misgjerning bli tilgitt.

Vi vil fortsette med disse sannhetene i den neste artikkelen.

Ja, hele Israel har overtrådt din lov og vendt seg bort, så de ikke ville lyde din røst; derfor er forbannelsen blitt utøst over oss, og eden som er skrevet i loven til Moses, Guds tjener, fordi vi har syndet mot ham. Og han har stadfestet sine ord, som han talte mot oss og mot våre dommere som dømte oss, ved å føre over oss en stor ulykke; for under hele himmelen er det ikke blitt gjort slik som det er blitt gjort mot Jerusalem. Slik som det står skrevet i Mose lov, er

all denne ulykken kommet over oss; likevel bønnfalt vi ikke Herren vår Gud, så vi kunne vende om fra våre misgjerninger og akte på din sannhet. Daniel 9:11–13.